

t ö r h e t e t l e n

UNBREAKABLE

LÉGIÓ-SOROZAT
I. rész

finep
selection

A Lenyűgöző teremtmények New York Times bestseller társszerzőjétől

K A M I G A R C I A

K A M I G A R C I A

törhetetlen
UNBREAKABLE

LÉGIÓ-SOROZAT

I. rész

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Alexnek, Nicknek és Stellának:
egyetlen általam kigondolt világ sem ér fel azzal,
amit veletek élhetek meg.*

„Ezren és ezren metszegetik a bajnak ágát-bogát, de
ezer közül legfeljebb ha egy veszi célba gyökerét.”

HENRY DAVID THOREAU: *Walden*¹

¹ Henry David Thoreau: *Walden*. Európa Könyvkiadó, 1969. (Fordító: Szöllősy Klára.)

U

I. FEJEZET

Alvajáró

AHOGY A MEZTELEN TALPAM belesüppedt a nedves talajba, nem gondoltam a holttestekre, amik alattam nyugodtak a földben. Elhaladtam már párszor életemben a kicsiny temető mellett, de éjszaka soha nem merészkedtem még a közelébe sem, a rozsdásodó vaskapun belülre pedig végképp nem.

Bármit megadtam volna most azért, hogy kívül lehessenek.

A holdfényben fürdő, kopott sírkövek rádöbentettek arra, mi is valójában az előttem elterülő mező: egy hatalmas koporsó fűvel benőtt fedele.

Egy ág roppant hirtelen, mire megpördültem.

– Elvis? – szólítottam a macskámat, szürke-fehér csíkos farkát keresve.

Elvis soha nem szaladt el tőlem. Amikor kinyitottam az ajtót, általában megelégedett azzal, ha a bokáim között somfordálhatott. Ma este viszont úgy elinalt, hogy még cipőt sem tudtam húzni, és most nyolc háztömbnyi hajsza után érkeztem a temetőhöz mezítláb.

Suttogó hangokat hallottam a fák közül. Megdermedtem.

A kapun túl egy kék és szürke Georgetown University melegítő lány haladt el az utcalámpa halovány fényében. Barátai kacagva és botladozva felzárkóztak hozzá, majd együtt haladtak tovább a járdán, és tűntek el az egyik egyetemi épületben.

Könnyen megfeledkezett az ember arról, hogy a temető az egyetemi kampusz közepén helyezkedik el. Ahogy haladtam tovább a sírkövek egyenetlen sorai között, a lámpaoszlopok eltűntek a fák mögött, a felhők pedig időnként sötétbe burkolták a temetőt. Próbáltam nem figyelni a fejemben motoszkáló hangokra, amik azt sürgették, hogy menjek haza.

A szemem sarkából valami moccanást láttam: egy fehér villanást.

Kutatva végignéztem a sírköveken, amik immár teljes sötétségbe borultak.

„Gyerünk, Elvis, merre vagy?”

Semmi nem rémisztett jobban a sötétségnél. Szerettem tisztán látni, mi zajlik körülöttem, a sötétség azonban mindent elfed.

„Gondolj valami másra!”

Ám az emlék előtört, mielőtt megfékezhettem volna...

Anya arca hajolt fölém, mikor pislogva felébredtem. A szemében rémületet láttam, ahogy ujját a szájához emelte, jelezve, hogy maradjak csendben. Végigosztunk a hideg padlón, egyenesen a gardróbba. Anya széjjelhúzta a beakasztott ruhákat.

– Valaki van a házban – suttogta, miközben kivett egy deszkát a fal borításából, ami mögött keskeny nyílás rejtőzött. – Maradj itt, amíg vissza nem jövök! És meg se pisszenj!

Bemásztam a lyukba, anya pedig visszaillesztette a deszkát a helyére. Sohasem vett körül teljes sötétség azelőtt. Az arcomtól pár centire lévő pontra meredtem, oda, ahol a kezem a deszkán nyugodott. De nem láttam a kezemet.

Becsuktam a szemem, hogy ne észleljem a sötétet. Hangokat hallottam: megnyikordult a lépcső, valaki elhúzott egy bútort, majd halk suttogás következett. Egyetlen gondolat jelent meg újra és újra a fejemben.

Mi lesz, ha anya nem jön vissza értem?

Rémületemben, hogy kijutok-e valaha a lyukból, továbbra is a deszkán hagytam a kezem. A saját, ziháló lélegzetemet hallgattam, és biztos voltam benne, hogy bárki járkal is a házban, ő is meg fogja halani.

Kis idő múlva megmozdult a deszka a tenyerem alatt, és a sötét lyukat vékony fénycsík ragyogta be. Anya kiemelt a búvóhelyről, és azzal nyugtatgatott, hogy a behatolók elmenekültek. Csak a szívem zakatolását hallottam, miközben kivitt a gardróból, és semmi másra nem tudtam gondolni, mint a rám nehezedő sötétség súlyára.

Ötéves voltam, amikor ez történt, de a szűk lyukban töltött idő minden percére élénken emlékszem. Már a gondolatától fojtogatóvá vált körülöttem a levegő. Énem egyik fele azonnal haza akart rohanni, macskával vagy anélkül.

– Elvis, cicicc!

Valami megmozdult az előttem álló csorba sírkövek között.

– Elvis?

Az egyik kőkereszt mögött egy alak sziluettje jelent meg.

Ijedtemben összerezentem, és felsikoltottam.

– Bocsánat! – szóltam remegő hangon. – A macskámat keresem.

Az idegen nem válaszolt egy szót sem.

Körülöttem szédítő hirtelenséggel felerősödtek a neszek: ágak ropogtak, levelek zörögtek, a szívem pedig egyre hevesebben vert. Eszembe jutott az a több száz bűnügyi műsor, amiben megoldatlan esetekről beszéltek, s amiket anyával néztem végig. Mind így

kezdődött: egy lány egyedül áll valahol, ahol nem szabadna lennie, és épp egy támadásra kész alakkal néz farkasszemet.

Hátrébb léptem. A lábam úgy süppedt bele a sárba, mintha lentről egy kéz ragadta volna meg a bokámat.

„Kérlek, ne bánts!”

A temetőn végigsüvített a szél, és meglibbentette az idegen hosszú hajtincseit a vállán és a fehér ruhája könnyű anyagát a lába körül.

Női lábak.

Elöntött a megkönnyebbülés.

– Nem láttál erre egy sűrűke-fehér sziámi macskát? Kitekerem a nyakát, ha egyszer megtalálom.

Csend.

A hold fénye rávetült a lány öltözékére, és ekkor rájöttem, hogy az nem is ruha, hanem hálóing. Ki kóborol hálóingben egy temetőben?

Egy örült.

Vagy alvajáró.

Az alvajárókat nem szabad felébreszteni. Igen ám, de nem is hagyhattam őt egyedül az éjszakában.

– Hahó? Hallasz engem?

A lány nem mozdult. Úgy bámult rám, mintha a sötét ellenére ki tudná venni az arcvonásaimat. Meghatározhatatlan érzés áradt szét a gyomromban. Nem akartam ránézni – bárhová, csak ne a lány szemébe.

Tekintetem a kereszt tövéhez vándorolt.

A lány mezítláb volt, mint én, és úgy tűnt, mintha a lábai nem is érintenék a földet.

Nagyokat pislogtam. Nem voltam hajlandó belegondolni abba, amit láttam. Nyilván csak a holdfény és az árnyékok tréfálkoztak

velem. A saját lábfejemre pillantottam, amit sár borított, majd megint a lányéra.

Az ő lába halvány volt, és tiszta.

Hirtelen fehér folt suhant át előtte, és haladt tovább egyenesen felém.

Elvis.

Megragadtam a macskát, mielőtt elszaladhatott volna. Elvis dühösen rám fújt, és addig karmolt és tekergett, míg el nem engedtem. A szívem hevesen kalapált, miközben a macska végigszaladt a gyepen, és átbújt a kapu alatti résen.

Visszafordultam a kőkereszt felé.

A lány eltűnt. A sáros talaj, ahol állt, érintetlen és sima volt.

A karmolásokból vér csorgott végig a karomon, mialatt a kapuhoz sétáltam. Igyekeztem elhessegetni a fehér hálóingos lány emlékét.

Némán emlékeztettem magam arra, hogy nem hiszek a szellemekben.

2. FEJEZET

Csak egy karcolás

VISSZABOTLADOZTAM A JÓL MEGVILÁGÍTOTT JÁRDÁRA, ám Elvisnek megint nyomát vesztettem. Egy hátizsákos srác sétált éppen arra, és furcsállva nézett végig rajtam, miután látta, hogy mezítláb vagyok, és bokáig sár borít. Biztos a beavatáson áteső gólyának nézett.

A kezem egészen addig remegett, míg ki nem értem az O Streetre, ahol a kampusz árnyékai véget értek, s helyet adtak Washington fényeinek. Aznap este még *Az ördögűző*ből ismert lépcsősor tetején pózoló-fotózkodó turisták látványa is megnyugtatóan hatott.

Hirtelen úgy éreztem, mérföldekkel hagytam magam mögött a temetőt, s kezdtem kételkedni a látottakban.

A lány a temetőben nem volt elmosódott vagy átlátszó, mint a szellemek a filmekben. Pont úgy nézett ki, mint egy normális lány.

„Azt leszámítva, hogy lebegett.”

Vagy mégse?

Lehet, hogy csak a hold fénye miatt tűnt úgy. Talán azért nem lett sáros a lány lába, mert a talaj, ahol állt, száraz volt. Mire a háztömbünkhöz értem, ahol az épületek úgy nyomorogtak egymás mellett,

mint szardíniák a dobozban, sikeresen meggyőztem magam arról, hogy tucatnyi magyarázat létezik a dologra.

Elvis a ház bejárati lépcsőjén ejtőzött. Békés volt, és úgy tűnt, unatkozik. Fontolgattam, hogy kint hagyom, hadd tanuljon belőle, de túlságosan szerettem a nyavalyást.

Tisztán emlékeztem a napra, amikor anya megvette nekem. Sírva mentem haza az iskolából, mert aznap ajándékokat készítettünk apák napjára, és én voltam az egyedüli az osztályban, aki apa nélkül nőtt föl. Az enyém kísétált az ajtón öt éves koromban, és soha nem tért vissza. Anya viszont letörölte az arcomról a könnyeket, és így szólt: „Lefogadom, hogy te vagy az egyetlen gyerek az osztályban, aki ma kiscicát kap.”

Elvisnek sikerült életem egyik legrosszabb napját az egyik legjobb varázsolni.

Kinyitottam az ajtót, a macska pedig gyorsan besurrant rajta.

– Szerencséd, hogy beengedlek egyáltalán – mondtam.

A házban paradicsom és fokhagyma illata terjengett. Anya hangja szűrődött ki az előszobába.

– Már vannak terveim erre a hétvégére. A következőre is. Bocs, de mennem kell! Azt hiszem, épp most jött meg a lányom. Kennedy?

– Én vagyok, anya.

– Elle-nél voltál? Már épp hívni akartalak.

Anya akkor tette le a kagylót, amikor megjelentem a konyhaajtóban.

– Nem egészen – mondtam.

Villámgyorsan végigmért, majd hirtelen kiesett a kezéből a fakanál, és koppanva landolt a padlón, piros szósszal pettyezve be a fehér konyhakövet.

– Mi történt?

– Semmi bajom. Csak Elvis elszökött, és elég sok időbe telt megtalálni.

Anya odasietett hozzám, és megvizsgálta a karmolásnyomokat.

– Ezt Elvis művelte veled? Még soha senkit nem karmolt meg.

– Biztos megijedt, amikor elkaptam.

– Hol jártál? – kérdezte anya a sáros lábamat mustrálva.

Lelkiekben felkészültem a szokásos nagybeszédre, amit mindig előadott, valahányszor kimentem a házból sötétedés után. Legyen nálam a mobilom, sehova ne menjek egyedül, maradjak a jól megvilágított környékeken, és végül a kedvence: „Először sikíts, aztán kérdezz!” Aznap este az összes szabályt megszegtem.

– A régi jezsuita temetőben? – A válaszom inkább kérdésnek hangzott.

Kíváncsian vártam, mennyire lesz mérges.

Anya nagy levegőt vett, a tartása merevvé vált.

– Soha nem mennék be éjjel egy temetőbe – válaszolta olyan hangon, mintha már ezerszer mondta volna ezt.

Csakhogy nem mondta.

– Hirtelen babonás lettél? – kérdeztem.

Anya megrázta a fejét, és elfordult.

– Persze hogy nem. Nem kell annak lennem, hogy tudjam, az elhagyatott helyek veszélyesek éjjel.

Vártam a leckéztetést.

Anya viszont ehelyett csak odanyújtott nekem egy nedves törülközőt.

– Dörzsöld le vele a lábadról a sarat, aztán dobd ki! Nem akarom, hogy temetői föld kerüljön a mosógépbe.

Addig kutatott az egyik konyhafiókban, míg elő nem húzott egy hatalmas ragtapaszt, talán még azokból az időkből, amikor triciklizni kezdtem.

– Kivel telefonáltál? – kérdeztem, próbálva témát váltani.

– Csak a munkahelyemről hívott valaki.

– És az a *valaki* netán elhívott randizni?

Anyám összeráncolta a szemöldökét, és nem nézett fel a karomról.

– Nem érdekel a randizás. Egy összetört szív épp elég nekem. – Hirtelen az ajkába harapott. – Úgy értem...

– Tudom, hogy érted.

Anyám hónapokon át minden éjjel álomba sírta magát, miután apám elhagyott minket. Időnként még mostanában is hallottam, hogy zokog.

Miután ellátta a karomat, leültem a konyhapultra, ő pedig folytatta a marinaraszószt készítését. Megnyugtató volt nézni, ahogy főz. A temetői élmény még távolabbinak tűnt tőle. Belemártotta az ujjbegyét a mártásba, megkóstolta, majd levette a serpenyőt a tűzről.

– Anya, kifelejtetted a pirospaprikát.

– Tényleg – mondta fejcsóválva, és erőltetetten felnevetett.

Anya akár Julia Chillardal is versenyre kelhetett volna főzésben, és a marinaraszószt volt a specialitása. Előbb felejtette volna el a saját nevét, mint a titkos hozzávalót. Majdnem szóvá is tettem a dolgot, de a bűntudat végül visszatartott. Anya nyilván épp egy megoldatlan bűnügy áldozataként képzelte el engem.

– Felmegyek rajzolni – mondtam, és leszökkenem a konyhapultról.

Anyám elgondolkodva bámult ki az ablakon.

– Hm... Jó ötlet. Attól majd biztos jobban érzed magad.

A rajzolástól valójában sehogy nem éreztem magam.

Épp ez volt benne a lényeg.

Amíg a kezem a papír felett siklott, minden problémám megszűnt, és egy kis időre valahol máshol jártam, *valaki* másként. A rajzaimat egy olyan világ ihlette, amit csak én láthattam: élt benne egy fiú, aki lyukas zsákban hordozta a rémálmait, melyek menet közben apránként kihullottak belőle, és egy száj nélküli férfi, aki a sötétben az elromlott írógépe billentyűit püfölte.

No, meg ott volt az a rajz, amin épp dolgoztam.

Megálltam az állvány előtt, és a vásznon lévő lányt tanulmányoztam. Egy háztetőn ácsorgott, és egyik lába tétován lebegett a mélység fölött. Félelemtől eltorzult arccal nézte a földet. Ruhájának hátából kecses, kékesfekete fecskeszárnyak íveltek ki. A szövet szét-hasadt, ahol átszakították a szárnyak, amik úgy nőttek ki a lány hátából, mint egy fa gyökerei.

Valahol azt olvastam, ha egy fecske fészket rak egy ház tetején, az szerencsét hoz, de ha elköltözik onnan, az balszerencsét jelent. Sok más dologhoz hasonlóan a madár áldás és átok egyaránt lehet, és ezt a fecskeszárnyas lány is nagyon jól tudta.

Egészen addig ő járt a fejemben, amíg el nem aludtam. Vajon milyen lehet, ha valakinek szárnya van, de fél a repüléstől?

Másnap reggel fáradtan ébredtem. Álmomban lebegő, alvajáró lányokat láttam temetőmben. Elvis a mellettem lévő párnán feküdt összegömbölyödve. Megvakartam a füle tövét, mire leszökkent a padlóra.

Egészen addig nem másztam ki az ágyból, míg Elle be nem nézett hozzánk délután. Soha nem telefonált a látogatásai előtt. Meg sem fordult a fejében, hogy valaki nem akarja látni. Azóta irigyeltem ezt a tulajdonságát, mióta hetedikben először találkoztunk.

Elle az ágyamon feküdt tengeryei cukorkás papír között, és egy magazint lapozgatott, míg én a rajzolóállvány előtt álltam.

– Csomóan elmennek ma este a moziba – szólalt meg Elle. – Te miben jössz?

– Már mondtam, hogy én itthon maradok.

– A miatt a szárnalmas srác miatt, aki érettségi után az itteni zseligás, gagyi főiskolai focicsapatban lesz jobbszélső? – kérdezte Elle vészjósló hangon, amit azoknak tartogatott, akik elkövették azt a hibát, hogy fájdalmat okoztak egy számára fontos személynek.

Görcsbe rándult a gyomrom. Még hetek múltával is friss volt az emlék.

– Nem. Azért, mert nem tudtam aludni.

A temetői lányról nem szóltam semmit. Ha megint agyalni kezdek rajta, újabb rémálmokkal teli éjszaka vár rám.

– Alszol majd eleget, ha meghaltál. – Elle a padlóra dobta a magazint. – Nem bujkálhatsz a szobádban minden hétvégén. Nem neked kellene szégyenkezned.

Belejtettem a kezemben tartott széndarabot a földön fekvő csalis dobozba, majd megtöröltem a kezem az overallomban.

– Szerintem, ha azért dobnak, mert nem hagyod, hogy a fiúd rólad lessen, elég komoly égés.

Már akkor gyanakodnom kellett volna, amikor az iskola egyik leghelyesebb fiúja megkért, hogy segítsék javítani a töríjegyén, nehogy kirúgják a focicsapatból. Pláne, mert Chrusról volt szó, a csendes srácról, akit egyik nevelőotthonból a másikba küldtek, és akibe

évek óta szerelmes voltam. Mivel nekem a legmagasabb az átlagom történelemből és az összes egyéb tantárgyból, logikus választás voltam számára.

Épp csak arra nem jöttem rá, hogy ezzel Chris is tisztában van.

Az általános iskola első pár évében az eidetikus memóriám újdonságként hatott mindenkire. Annak idején még fotografikus memóriaként emlegettem ezt a képességemet, és a gyerekek menőnek tartották, hogy pár másodperc alatt meg tudtam jegyezni több oldalnyi szöveget. Idősebb korukban aztán kezdték másképp látni a dolgot, mert rájöttek, hogy tanulás nélkül szerzek jobb jegyeket náluk. Mire középiskolás lettem, megtanultam, hogyan titkoljam el ezt a „tisztelességtelen előnyömet”. A többi diák és a szüleik így hivatkoztak rá, amikor a tanárimnak panaszkodtak miatta.

Mostanában már csak néhány barátom tudott róla. Legalábbis én ezt hittem.

Chris okosabb volt annál, mint amit gondoltak róla. Sok időt szánt a történelemre... és rám is. Három hét. Ennyi idő telt el, mire megcsókolt, majd újabb kettő, míg a barátnőjének szólított.

Egy hétre rá kérdezte meg, hogy leshet-e rólam a félévi dolgozatírásnál.

Nem volt könnyű összefutni vele a suliban, és a hülye bocsánatkéréseit hallgatni. „Nem akartalak megbántani, Kennedy, csak nekem nem megy olyan könnyen a sulis, mint neked. Az ösztöndíj az egyetlen lehetőségem, hogy elhúzhassak innen. Azt hittem, megérsz.”

Tökéletesen megértettem, és pontosan ezért nem akartam ma este találkozni vele.

– Én nem megyek.

– Ő nem lesz ott – mondta nagyot sóhajtva Elle. – Meccsük van valahol a csapattal.

– Hát, jó. De ha meglátom a lúzer barátait, hazajövök.

Elle felkapta a táskáját, és önelégült mosollyal elindult a fürdőszoba felé.

– Nekilátok készülődni – felelte.

Megpróbáltam kipiszkálni a szenet a körmeim alól. Komoly tisztításra lesz szükség, hacsak nem akarok úgy festeni, mint egy autószerelő. A karomon lévő hatalmas ragtapasztól már eleve úgy néztem ki, mint egy égési sérült. A moziban legalább sötét lesz.

A földszinten becsapódott a bejárati ajtó. Egy pillanat múlva anya jelent meg a folyosón.

– Itthon maradsz ma este?

– Bár úgy lenne – feleltem, fejemmel a fürdőszoba felé intve. – Elle el akar vinni moziba.

– És szeretnél is menni?

Anya igyekezett hétköznapi hangon beszélni, de tudtam, mi aggasztja. Heteken át brownie-t sütött nekem, és hallgatta, hogy Chris miatt sírok.

– Ő nem lesz ott.

– Veszélyesnek hangzik – mosolyodott el anya. – Megkockáztattod, hogy szórakozz egyet? – Hirtelen megváltozott az arckifejezése, és komolyabb hangnemben folytatta: – Pénzed van?

– Harminc dollár.

– A telefonod fel van töltve?

– Aha – mutattam ez éjjeliszekrényemre, ahol a töltőre dugott mobilom hevert.

– Ital is lesz?

– Moziba megyünk, anya, nem buliba.

– Ha valaki mégis inni kezdene...

Félbeszakítottam, mert már kívülről fújtam az egészet.

– Azonnal felhívlak, te értem jössz, és nincs faggatózás, se büntetés.

– Ebben mész? – kérdezte anya, miközben meghúzkodta az overalloom pántját. – Nagyon csinos.

– Visszatér a lezser stílus – feleltem. – Megelőzőm a divatot.

Odasétált a rajzállványhoz, és nagyot sóhajtott.

– Gyönyörű kép. – Átkarolt, és fejét az enyémhez hajtotta. – Olyan tehetséges vagy! Én még egy egyenes vonalat sem tudok húzni. Biztos nem tőlem örökölted.

A másik lehetőséget fel sem vetettük.

Anya a fekete kezemre pillantott.

– Eget verő tehetség ide vagy oda, talán lezuhanyozhatnál, mielőtt elmész.

– Egyetértek – mondta Elle, aki épp akkor jött vissza a fürdőszobából.

Feszülős farmerében és trikójában, aminek egyik pántja stratégiai megfontolásból lazán lehullott a válláról, kettőnk helyett is épp eléggé készen állt az estére. Bárkivel is szándékozott aznap este flörtölni, az tutira észre fogja venni, a moziban ülő többi sráccal egyetemben. Bozontos lófarka és szerény sminkje ellenére Elle-t nehéz volt nem észrevenni.

Újabb különbség kettőnk között.

Besétáltam a fürdőszobába. Az én elvárásaim sokkal alacsonyabak voltak magammal szemben. Beértem annyival, hogy kipucoltam a szénport a körmeim alól.

Anya és Elle egymással sugdolóztak, amikor kijöttem a fürdőből.

– Na, mi az a nagy titok?

– Semmi – felelte anya, s meglóbált egy bevásárlószatyrot a kezében. – Vettem neked valamit. Gondoltam, hogy szükséged lesz rá. Na, nem vagyok óriási jóstehetség?

Felismertem a szatyor oldalára nyomtatott logót.

– Az van benne, amire gondolok? – kérdeztem.

– Nem tudom – felelte vállat vonva anya.

Kivettem a dobozt a szatyorból, és a földre dobtam a fedelét. Fehér papírba csomagolva egy pár fekete csizma volt csatos bőrszíjjakkal. Pár héttel korábban csodáltam meg őket egy boltban, amikor vásárolni mentünk. Tökéletesek voltak: szokatlanok, de nem túlságosan.

– Gondoltam, remekül illenek majd az egyenruhádhoz – mondta anya, a fekete farmer-kopott póló párosításra utalva, ami a mindennapos viseletem volt.

– Bármivel csodásan fognak mutatni.

Felvettem a csizmát, és megnéztem magamat a tükörben.

– Irtó klassz – bólogatott elismerően Elle.

– Fürdőköpeny nélkül szerintem még jobb lesz az összhatás.

– Anya meglengetett előttem egy szemceruzát. – És egy kevéske smink még többet dobna rajta.

Utáltam a sminket. Számomra olyan, mint az ujjlenyomatok egy bűntény helyszínén. Ha sírt az ember, lehetetlen volt megszabadulni a szeme alatt elkenődött fekete maszattól, ami legalább annyira volt égő, mint mások előtt zokogni.

– Ez csak egy mozi, és amikor én csinálom, összevissza kenődik a smink az arcomon.

Vagy órákkal később, amit szépen meg is tapasztaltam.

– Van rá egy trükk – mondta anya, miközben a ceruzát lengetve elélem állt. – Nézz fel!

Beadtam a derekam. Reméltem, hogy a folyamat végére inkább közelítek majd Elle-hez, mint egy átlagos lányhoz.

Elle átnézett anya válla fölött, és a technikáját figyelte, ahogy ő épp újabb réteg sminket vitt fel az arcomra.

– Ölni tudnék, hogy ilyen szempilláim legyenek, te meg nem tudod értékelni őket – duzzogott a barátnőm.

Anya hátrébb lépett, végigmérte a munkáját, majd Elle-re pillantott.

– Mit gondolsz?

– Gyönyörű – mondta Elle, színpadiasan lerogyva az ágyamra. – Mrs. Waters, ön a legkirályabb.

– Aztán itthon lenni éjfél előtt, különben megváltozik rólam a véleményed! – közölte anya, miközben kisétált az ajtón.

Elvis bepislantott a szobába az ajtóból.

Odasétáltam hozzá, hogy felvegyem. A macska megdermedt, rám meredt, majd megfordult és végigrohant a folyosón.

– Mi ütött a Királyba? – kérdezte Elle, kedvenc becenevével utalva a macskára.

– Furcsán viselkedik mostanában.

Nem részleteztem a dolgot.

El akartam felejteni a temetőt és a fehér hálóingés lányt, de nem tudtam kiűzni a fejből a képet, ahogy a föld fölött lebegett, és azt az érzést sem, hogy nyilván oka van annak, hogy folyton ő jár az eszemben.

U

3. FEJEZET

Sötétség

A HÁZBAN SÖTÉT VOLT, amikor öt perccel takarodó előtt kiszálltam Elle kocsjából. Furcsálltam a dolgot, mert anya mindig megvárta, hogy hazaérjek. Ilyenkor a konyhában lebzsel, míg én lerohantam a hűtőt, és előadtam az estém kissé módosított programját. Most is biztos jól nevetne, ha kiderülne, hogy semmi nem változott az önkéntes száműzetésem után.

Elle végigrángatott a mozi előterén, miközben olyan fiúkkal flörtölt, akikkel egyébként soha nem randizna. Ezalatt én esetlenül beszélgettem a többi sráccal. De legalább hamar túlestünk a dolgon, és senki nem hozta szóba Christ.

Kinyitottam az ajtót.

Még egy éjjeli lámpát sem hagyott égve nekem.

– Anya?

„Talán elaludt.”

Felkapcsoltam a lépcsőnél lévő villanyt. Semmi. Talán áramszünet.

„Remek.”

Koromsötét volt a házban, amitől annyira félni kezdtem, hogy beleszédültem.

Megszorítottam a korlátot, és a lépcső tetejére figyeltem, miközben igyekeztem elhíttetni magammal, hogy nincs is sötét.

Lassan elindultam felfelé.

– Anya?

Amikor felértem, hirtelen hideg fuvallat csapott meg, amitől elállt a lélegzetem. A házban jó pár fokkal hidegebb lett, mióta elmentünk a moziba. Nyitva maradt volna egy ablak?

– Anya!

A lámpák egy pillanatra felvillantak, és hosszú árnyékokat vetettek a keskeny folyosóra. Egyre jobban rettegettem, ahogy anya szobája felé botladoztam. Eszembe jutott a gardrób mögötti sötét lyuk.

„*Ne gondoldj rá!*”

Tétován haladtam tovább.

Anya ajtaja nyitva volt, bent halványsárgán pislákkolt a lámpa. A folyosónak ebben a végében még hidegebb volt. A lehetem fehér gőzként gomolygott előttem.

Ahogy közelebb lopakodtam, állott, cigarettafüst-höz hasonló szag ütötte meg az orromat. Már az egész testem reszketett.

„*Van valaki a házban.*”

Beléptem az ajtón. A látvány, ami fogadott, letaglózó volt.

Anya mozdulatlanul feküdt az ágyában.

Elvis a mellkasán kuporgott.

A lámpa a sarokban úgy villogott, mintha egy kisgyerek kapcsolgatná. A szobában uralkodó dermesztő csendet a macska mély torokhangja törte meg. A hátamon végigfutott a hideg. Ilyen lehet az állati sikoly.

– Anya?

Elvis hirtelen felém fordította a fejét.

Odarohantam az ágyhoz, a macska pedig leugrott a padlóra.

Anya feje oldalra billent, fekete haja az arcába bukott. Közben a szobában egyfolytában fel-le kapcsolódott a villany. Rádöbentem, mennyire merev anya teste, és hogy a mellkasa egyáltalán nem mozog. A nyakára tettem az ujjamat.

Semmi.

Erősen megráztam a testét.

– Anya, ébredj fel!

Könnyek csorogtak végig az arcomon. A kezemet anya arcára csúsztattam. A lámpák villogása megszűnt, halovány derengésbe borult a szoba.

– Anya!

Megragadtam a vállát, és felültem. Anya feje a mellkasára bukott. Hátrahőköltem, ő pedig visszazuhant a matracra, és természetellenes módon pattogott rajta.

A könnyeimmel küszködve lecsúsztam az ágyról a padlóra.

Anya feje különös szögben hevert az ágyon, arccal felém fordulva. Tekintete olyan üres volt, mint egy játék babáé.

— — — — —
Négy héttel később
— — — — —

U

4. FEJEZET

Sírúgrás

A HÁLÓSZOBÁM MÉG PONT ÚGY NÉZETT KI, MINT RÉGEN. A könyvespolcok tele voltak vázlatfüzetekkel, törött ceruzákkal és szenes dobozokkal. Az ágyam a szoba közepén állt, akár egy sziget, ahonnan hanyatt fekvé nézegethettem a falakra ragasztott posztereket és rajzokat. Chris Berens *Lady Day* című képe még mindig ott lógott az ajtómon: egy gyönyörű lányt ábrázolt, aki üvegkupolába zárva repült az égbolton. Nem egy éjszakámat töltöttem azzal, hogy történeteket találtam ki az üvegbe zárt lányról. Régebben mindig megtalálta a kiutat.

Manapság viszont már nem voltam olyan biztos ebben.

Két napom volt arra, hogy mindent összeszedjek és bedobozoljak, ami fontos számomra. A kedvenc dolgaimat, amiktől a sajátomnak éreztem a szobát, amik megmutatták, ki vagyok. Az elmúlt hónapban vagy százszor elhatároztam, hogy most aztán elkezdem végre a pakolást, de végül mindig feladtam. Most olyantól kértem segítséget, aki éppannyira szerette a szobát, mint én.

– Föld hívja Kennedyt! Hallottad, mit mondtam az előbb? – Elle feltartotta az egyik vázlatfüzetemet. – A rajzos dobozba tegyem, vagy inkább a könyvek közé?

– Mindegy. Ahova gondolod – feleltem vállat vonva.

A tükör elé léptem, és elkezdtem leszedegetni a megkopott fényképeket. Az egyik elmosódott közeli volt Elvisről, még cicakorából, ahogy a fényképező lencséjét pofozgatja. Egy másik anyát ábrázolta, velem egyidős rajta: ujjatlan pólóban mos egy fekete Camarót, és szappanos kézzel integet a kamerába. A csuklóján már akkor ott függött az ezüst karkötő, amit soha nem vett le.

Aznap este, amikor anyát halottnak nyilvánították a kórházban, egy nővér átlátszó műanyag zacskóban ideadta a karkötőt. Épp a váróban ültem, ugyanazon a sárga széken, amin az orvos könyörtelen szavait hallgattam: *szívroham*.

A karkötőt most én hordtam, a műanyag zacskót pedig, rajta anya nevével, eltettem a legrégebbi vázlatfüzetembe.

Elle felkapott egy képet, ami kettőnket ábrázolta, amint kék vatacukros nyelvünket a kamerára öltjük.

– Nem hiszem el, hogy tényleg elmész – mondta.

– Nem mintha lenne választásom. De még mindig jobb lesz bentlakásos suliban, mint a nagynénémnél.

Anya nemigen beszélt a nővérével, amikor pedig igen, akkor az többnyire marakodással végződött. Nagynéném éppolyan idegen volt számomra, mint az apám. Nem akartam olyan nővel élni, akit alig ismertem, és aki állandóan azt hajtogatná, hogy minden rendben lesz.

Azt akartam, hogy áradjon bennem szét a fájdalom, attól talán megedződnék annyira, hogy túléljem ezt az egészet. Lelki szemeimmel láttam, ahogy *Lady Day* üvegburája rám ereszkedik.

Csak az enyém üveg helyett acélból készült.

Törhetetlen volt.

Ezekről persze nem beszéltem a nagynénémnek. Sem akkor, amikor visszautasítottam, hogy hozzá költözzek Bostonba, sem akkor, amikor néhány nappal később egy halom fényes brosúrát terített elém mindenféle bentlakásos iskoláról. Végiglapoztam a füzeteket. Mindegyikben ugyanolyan borostyánzöld épületeket láttam: Pennsylvania, Rhode Island, Connecticut. Végül New York északi környékét választottam, a leghidegebbet és legtávolabbt az otthontól.

Nagynéném azonnal intézkedett. Úgy tűnt, éppolyan gyorsan szeretne visszatérni a megszokott életéhez, amilyen hamar én akartam szabadulni tőle. Sikerült rávennem, hogy Elle-nél maradhassak, míg New Yorkba nem költözöm. Erőltetetten integettem neki, amikor a taxija elhajtott a háztól előző nap.

A költözés előtt persze be kellett fejezmem a pakolást.

Amikor levettem Elvis fényképét a tükörről, kiesett egy másik fotó is a keret alól, és lehullott a padlóra. A képen apám állt egy szürke, viharvert ház előtt, a vállán pedig én ültem, az arcomon széles mosollyal. Olyan boldognak tűntem a képen, mintha soha semmi nem ronthatná el az örömet. Most eszembe jutott az a komor nap, amikor megtanultam, hogy a mosoly éppolyan törekeny dolog, mint a szív.

Aznap korán ébredtem. Óvatosan leosontam a földszintre, és halkán rajzfilmeket néztem, mint mindig, amikor a szüleim tovább aludtak hétvégén. Épp csokis tejet öntöttem a gabonapelyhemre, amikor hallottam, hogy megnyikordul a bejárati ajtó. Az ablakhoz siettem.

Apám háttal állt nekem: az egyik kezében utazótáska volt, a másikban a kocsikulcsai.

Talán elutazik?

Apám kinyitotta a kocsiját, és lehajolt, hogy beszálljon. Akkor látott meg, és hirtelen ledermedt. Ingegettem neki. Ő is emelte a kezét, hogy viszonzozza, de végül nem tette. Ehelyett beszállt az autóba, és elhajtott.

Néhány perccel később egy tépett szélű papírdarabot találtam az előszoba asztalán. A macskakaparászerű kézírás sebhelyként szelte át a papírt.

Elizabeth,

Te vagy az első nő, akit szerettem, és tudom, hogy te is leszel az utolsó. De nem maradhatok tovább. Mindig is normális életet akartam magunknak – és Kennedynak. Szerintem mindketten tudjuk, hogy ez lehetetlen.

Alex

Akkor persze még nem tudtam olvasni, de az agyam lefotózta az írást, megörökített minden egyes betűt. Évekkel később értettem meg, miről szól a levél, és miért ment el apám. A levél miatt sírt minden este anya. De beszélni soha nem beszélt róla.

Ugyan, mit mondhatott volna? „Apád azért ment el, mert egy normális kislányra vágyott.” Soha nem ismert volna be nekem egy ilyen kegyetlen dolgot, még akkor sem, ha igaz.

Nagyot nyeltem, és eltereltem a gondolataimat a levélről. Így is épp elégszer jutott eszembe.

Felkaptam egy tekercs ragasztószalagot. Ekkor Elvis szaladt be a szobába, és az előttem lévő doboz szélére ugrott. Nyújtottam a

kezem, hogy megsimogassam, de leszökkent a padlóra, és visszarahant a folyosóra.

– Örülök, hogy befogadhatom a dilinyós macskádat, amíg suliba jársz – mondta Elle a szemét forgatva.

Gombóc nőtt a torkomban. Olyan érzés volt Elvist ott hagyni, mintha elveszítenék egy részt anyából.

Felülkerekedtem a fájdalomon.

– Tudod, hogy amúgy nem ilyen. Az állatok nehezen viselik, ha valaki, akit szeretnek... – Még mindig nem bírtam kimondani. – Ha elvesztenek valakit.

Elle egy pillanatig hallgatott, majd inkább könnyedebb témát választott.

– Szerinted ez mennyi idő még? Pizzát akarok rendelni, mire ha-zaérünk.

Végigpillantottam a félig teli dobozokon és a szobámat tarkító ruhahalmokon. Két nap múlva jön a fuvaros, aki csak felkapja az életem darabkáit, és egy olyan iskolába szállítja őket, amit még csak képen láttam.

– Fura lenne, ha ma itt aludnék?

– A válaszom, igen – felelte Elle felhúzott szemöldökkel.

A falakat bámultam. Ahonnan leszedtem a felragasztott képeket, sok helyen előbukkant a vakolat a tapéta alól.

– Csak még egy kicsit szeretnék itt maradni a szobámban, érted?

– Értem, de anyu nem engedné meg.

Szánalomra méltó pillantást vetettem Elle-re.

– Jó, felhívom, és megmondom neki, hogy Jenéknél alszunk – egyezett bele nagyot sóhajtva.

– Igazából egyedül szeretnék itt maradni.

– Ezt nem mondod komolyan – felelte elkerekedett szemmel Elle.

Nem tudtam, hogyan magyarázzam el neki, de még képtelen lettem volna elmenni onnan. Anya lényének egy része örökké ebben a házban marad. A hozzá fűződő emlékeim legalábbis mindenképp. Amikor csokoládétáblákat tördeltem neki a szuper brownie-jaihoz. Vagy amikor néztem, ahogy lilára festette a szobámat, hogy paszszoljon a fal színe a kedvenc plüssállatomhoz. Az ilyen dolgokat nem lehet bedobozolni.

– A nagynéném eladja a házat. Valószínűleg ez az utolsó alkalom, hogy a szobámban alhatok.

Elle a fejét csóválta, de tudtam, hogy úgylis beadja a derekát.

– Akkor én alszom Jennél, és majd azt mondom anyunak, hogy te is velem vagy. – Odasétált a ruhásfiókhoz, és felkapta a nyelvkiöltős fotónkat. Láttam, hogy a kép széle meghajlik a szorításától. – Ezt ne felejtsd itt!

– Tartsd meg! – mondtam elcsukló hangon.

Könnyek gyűltek a szemébe, majd átölelt.

– Annyira fogsz hiányozni!

– Még van két napunk.

Két nap – egy örökkévalóságnak tűnt. Ölni tudtam volna két *óraért*, amit az édesanyámmal tölthetek.

Miután Elle elment, leszedtem a ragasztószalagot Berens *A nagy szökés* című képéről. A posztert a szemétbe dobtam, és közben azt kívántam, bárcsak el tudnék szökni a kartondobozoktól, az üres falaktól és attól az élettől, ami teljesen másnak tűnt, mint amilyenre emlékeztem.

Nyugtalanul aludtam. Az álmaim betörték a tudatomba. Anya mozdatlan teste az ágyon. Az üres szemei, ahogy rám szegeződnek.

A maró hideg, ami úgy ölelt körül, mint egy nedves törülköző. Az érzés, hogy valami nyomja a mellkasomat.

Próbáltam felülni, de túl nagy volt a súly.

Úgy éreztem, mintha valaki párnát nyomna az arcomhoz. Vakon magam elé nyúltam, hogy lelökjem, de nem volt ott semmi: csak a levegő, amit nem bírtam beszívni, és a súly, amit nem bírtam lelökni magamról.

Nagyokat pislogtam, ismerős dolgot kerestem, ami visszarángathatna a valóságba. Semmit nem láttam, csak egy elmosódott alakot, ami felettem lebegett.

„*Nem. Rajtam van.*”

A sötétben egy szempár csillogott.

Sikoltani akartam, de nem ment, viszont a mellkasomra nehezedő nyomás erősödött, és a szoba képe egyre homályosabbá vált előttem.

Hirtelen zajokat hallottam: csattanás, dobogás a lépcsőkön, emberi hangok. Valaki felkapcsolta a folyosó lámpáját, és végre megláttam, ki rejtőzik a világító szempár mögött.

A mellkasomon Elvis kuporgott, nyitott szájával nézett velem farkasszemet.

Próbáltam nagy levegőt venni, de még mindig nem sikerült. Elvis fülei a fejére lapultak, a száját pedig akkorára tátotta, mint egy támadni készülő kígyó.

A szoba ajtaja hirtelen kivágódott.

– Lódd le! – kiáltotta valaki.

Elvis a hang felé fordult. A tüdőmet szinte perzselte a beleáramló levegő. Egy alak állt az ajtóban, kezében valami fekete tárgygal.

„*Ki...*”

Az idegen felemelte a karját.

„*Az egy fegyver?*”

Lövés dördült, és a rám nehezedő súly megszűnt. Felültem, és fuldokolva kapkodtam a levegőt. Már nagyon kellett. Sűrű köd ült mindenre, csípte a szememet, ezért gyorsan behunytam.

Amikor újra kinyitottam, a rémülettől egy hang se jött ki a torkomon.

Az ágyam végénél egy lány lebegett Elvis teste fölött. A sápadt és sovány alak arca tele volt zúzódásokkal és vágásokkal, szőke haja pedig kócos tincsekben hullott a vállára.

A fehér hálóing alatt két meztelen lábat pillantottam meg.

A lány volt a temetőből. Vérekes szemei rám meredtek. Megdermedtem a félelemtől. A kísérteties alak nyakán két lilás folt éktelenkedett: tökéletes lenyomatai a kéznek, ami megfojthatta.

A második lövés a lányt találta el, amitől azonnal felrobbant. Apró részecskéi milliónyi porszemként röppentek szét a levegőben, majd eltűntek.

Valaki megérintette a vállamat.

– Jól vagy?

Arca pár centire volt az enyémtől: a fiú olyan idős lehetett, mint én, és fekete viharkabátot viselt.

– Ki vagy te? – kérdeztem, s hátrébb másztam az ágyamban.

– Lukas Lockhart, ő pedig a testvérem, Jared – felelte a jövevény az ajtóban álló másik fiú felé biccentve, aki zöld terepmintás kabátot viselt, amelynek a mellényzsebére a LOCKHART nevet varrták. A homlokán halvány sebhely húzódott.

Mindketten magasak és széles vállúak voltak, bozontos barna hajjal és kék szemmel.

Egypetėjű ikrek.

A terepmintás kabátos fiú Elvis testéhez lépett. Kezében ezüstszí-nű szigetelőszalaggal körbetekert pisztolyt tartott.

„Ez a fegyver ölte meg a macskámat.”

Összerándult a gyomrom, és gyorsan leugrottam az ágyról.

– Várj! – kiáltotta az egyik fiú, és utánam eredt.

A folyosó végén lévő ajtó túl messze volt, az üldözőim pedig túl közel. Nem érnék oda. A fürdőszoba viszont csak néhány lépésre volt.

Berohantam, becsaptam magam mögött az ajtaját, és kulcsra zártam.

A kilincs rövidesen zörögve forogni kezdett.

– Én vagyok, Lukas. Segíteni szeretnénk.

Nem tudtam józanul gondolkodni. Valami, ami úgy nézett ki, mintha egy halott lány lenne, felrobbant a hálószobámban, én pedig egyedül maradtam a házban két sráccal, akiket nem ismertem. Igaz, megmentették az életemet...

„De egyiküknél fegyver van.”

– Megöltétek a macskámat – mondtam.

– Nem halt meg. Kimenekült az ablakon. – A fiú hangja gyengéd és aggódó volt, de ez csak még jobban nyugtalanított. – A tényeink folyékony sóból készültek.

Eszembe jutott a sűrű köd a szobámban, és felsóhajtottam.

– Szóval, semmi baja? – kérdeztem.

– A macskád biztos nagyon megrémült, de amikor legutóbb láttam, még élt – felelte a fiú.

Könnyek csordultak végig az arcomon a megkönnyebbüléstől.

– Mégis, mi szállta meg őt?

Borsózni kezdett a hátam, amikor a lány kintől eltorzult arca és a nyakát övező kék foltok eszembe jutottak. Bárki volt is, valami szörnyűség történhetett vele.

Hosszú csend következett, majd az ajtó másik oldaláról sutto-gást hallottam.

– Egy bosszúszellem – felelte végül Lukas. – Akkor jönnek létre, ha valaki erőszakos halállal távozik a világból.

Eszembe jutott az este a temetőben és a séta hazafelé, amikor arról győzködtem magam, hogy nem láthattam ott semmiféle lebegő lányt.

– Szellem? Mármint kísértet?

– Igen, még hozzá a dühösebb fajtából – hallatszott a másik hang az ajtó túloldaláról.

Durvábban hangzott az előzőnél: mintha a gyengédség minden szikráját kiirtották volna belőle. Lukas testvére. Mi is a neve? Jared.

– Azt hiszem, láttam már korábban ezt a szellemet.

– Hol? – kérdezte Jared aggódva.

– Egy hónappal ezelőtt a temetőben, néhány háztömbnyire innen. – Megint suttogást hallottam. – Mit akarhatott tőlem?

Mindketten hallgattak egy darabig, majd Lukas válaszolt.

– A macskádat használta, hogy kiszívja belőled az életet. A bosszúszellemek általában dühösek vagy zavarodottak a haláluk miatt, ezért támadják meg az élőket.

Eszembe jutott a kép, ahogy Elvis anya mellkasán kuporog, és hirtelen rosszul lettem. Nem is szívelégtelenségben halt meg.

Éppen csak hogy elértem a vécékagylót, mielőtt elhánytam magam.

Az egyik fiú gyengéden kopogtatott az ajtón.

– Jól vagy?

Anya halott volt, és a fiúk szerint egy dühös szellem ölte meg. Ugyanaz, amelyik velem is végezni akart.

– Hogyan került a szellem a macskámba?

A kérdés nevetségesnek hangzott, de még élénken emlékeztem a mellkasomra nehezedő elviselhetetlen nyomásra.

– Valószínűleg sírugrással. Amikor egy állat átsétál egy sírhely felett, az ott nyugvó szellem beleugorhat egy körre.

Ez Jared volt, a fegyveres srác.

Elképzeltem, ahogy Elvis átlépked a lány sírján, egy kísérteties kéz pedig előtör a földből, és megragadja bundás lábát. Ez biztos valami vicc.

– Nekem ez inkább afféle bárgyú babonának hangzik.

– Ez a bárgyú babona majdnem megölt téged – felelte Jared.

– Hát, most már jól vagyok – mondtam, és tenyeremet a szememre szorítottam. – Elmehettek.

– Itt nem vagy biztonságban, Kennedy. Velünk kellene jönnöd.

Kétségtelen, hogy történt pár furcsa dolog itt a szobámban, de a két fiú mégiscsak betört a házamba, és fegyverrel a kezükben álldogáltak a folyosón. Az ablak felé fordultam. Odakint már javában hajnalodott, de az utcán még senkit nem láttam.

– Nálam van a mobilom – hazudtam. – Menjete el, vagy hívom a rendőrséget!

– Légy szíves...

– Már tárcsázok is!

Kis idő múlva hallottam, hogy nyikorog a lépcső. Addig nem mozdultam, míg a bejárati ajtó be nem csapódott. A falnak dőltem, és a hálószobám ajtaját bámultam, s közben egyetlen kérdés motoszkált a fejemben.

„Honnan tudták a nevemet?”

Zsáknutca

AKÁRMILYEN HANGOSAN BÖMBÖLTETTEM A VELVET REVOLVERT, nem tudtam elfelejteni a lány elkínzott arcát és a nyakán éktelenkedő kéznymokat. Amikor pedig nem őt láttam magam előtt, akkor anya üres tekintete jelent meg előttem, ami még rosszabb volt.

Édesanyám a miatt a lány miatt halt meg, de legalábbis valami hozzá hasonló végzett vele.

Ezek elől a gondolatok elől rohantam ki a házból, miután a két fiú elment. Órákig kerestem Elvist, de sehol sem találtam. Kétkedtem abban, hogy visszajön a házhoz, már ha egyáltalán élt még.

Így hát a továbbiakban céltalanul furikáztam azon a szombat reggelen.

Majdnem felhívtam Elle-t, de mit mondhattam volna neki? „Két srác betört a házunkba, és lelőtt egy szellemet, ami meg akart ölni, és most félek hazamenni. Ja, és említettem már, hogy alapjaiban megrendült a valóságba vetett hitem?”

Elle minden reggel elolvasta a horoszkópjainkat, és egyszer két napig otthon maradt, mert egy tenyérjós azt mondta neki, hogy

bizonytalan a sorsa. De abban talán még ő sem hinne, hogy egy szellem megszállta a macskámat. Arról is nehezen győztem meg, hogy nincs szükségem poszttraumás stressz terápiára anya halála miatt.

A lámpa pirosra váltott, így egy pillanatra becsuktam a szememet. Most, hogy csökkent az adrenalin szintem, hasogatni kezdett a fejem. Mély levegőt vettem, és próbáltam lazítani, amikor mögöttem hirtelen felharsant egy duda.

Kinyitottam a szemem. A lámpa már zölden világitott.

Túl fáradt voltam ahhoz, hogy vezessek.

Beálltam a legközelebbi parkolóba. Délelőtt fél tízkor a könyvtárnál gyakorlatilag egyetlen kocsi sem állt. Talán itt alhatok egy keveset, gondoltam. Bezártam az ajtókat, de közben nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy valaki vagy valami követ.

Próbáltam megfejtetni, mit jelenthetnek a hálószobámban látottak, de a szellem, a fegyver és a hangok teljesen összegabalyodtak a fejemben. Csak részletekre emlékeztem abból, amit Jared és Lukas mondtak.

„Dühös szellemekről beszéltek. Nem is, bosszúszellemekről. Igen, így nevezték őket.”

Két lány sétált el az autó mellett, kezükben egy halom felkészítő könyvvel. Kiszálltam a kocsiból, és követtem őket a könyvtárba. Válaszokat akartam, és ez ideális hely volt kezdésnek.

Találtam egy számítógépet, amit épp senki sem használt, és beírtam a keresőbe a *bosszúszellemek* kifejezést. Többoldalmi cikket átböngésztem és elolvastam, főleg azokat, amik viszonylag hitelesnek tűntek, és nem hangzottak teljesen örültségnek. A paranormális esetek kutatói egyöntetű véleményen voltak a bosszúszellem meghatározásában: rosszindulatú lélek, aki az élőket kísérti, és kifejezetten ártani akar nekik. Általában emberölésnek, erőszaknak vagy

öngyilkosságnak köszönhatték a létüket, és olyan szellemek voltak, akik nem feltétlenül tudták, hogy halottak.

Úgy tűnt, nem csupán Lukas és Jared Lockhart hitt ebben az egészben.

Több száz oldalt találtam, ami paranormális jelenségekkel foglalkozott. A jelek szerint több ilyen láttam előző este a szobámban, mint ezek az úgynevezett nyomozók egész életükben, de még így is lehetetlennek tűnt az egész.

A sírugrás fogalmát már nehezebb volt felkutatni. Az adott oldalról függően többnyire a mítoszok, a folklór és a városi legendák kategóriáiba sorolták. Egyes cikkek szerint, ha valaki átsétál egy friss sírhely felett, a benne nyugvó lélek előugorhat belőle, és vámpírrá változtathatja az áldozatot. Más vélemények inkább Jared verzióját támasztották alá, miszerint a szellemek megszállhatják az arra járó embereket és állatokat. Nevetségesnek hangzott az egész, de a biztonság kedvéért nem terveztem rálépni egyetlen sírra sem.

Az internet persze nem adhatott választ minden kérdésemre. Ki kellett derítenem, kik is valójában a Lockhart-testvérek, és hogy mit csináltak a házam környékén reggel öt órakor sóval töltött fegyverrel.

Először a nevükre kerestem rá. Az egyszerű keresés csak egy halott költőről, egy német családi címerről és egy punk-rock banda dobosáról dobott ki információt. Talán elírtam. Kérnem kellett volna, hogy betűzzék le a nevüket, mielőtt kirúgtam őket a házamból.

– Segíthetek?

Egy fiatal, lelkesnek tűnő könyvtárosnő állt mögöttem.

– Ööö, van arra lehetőség, hogy megtudjam valakiről, hogy a környékbeli iskolákba jár-e?

– Az interneten nincs, de az irattárban megpróbálhatod.

– Ott mit találok?

– Évkönyveket – felelte a könyvtárosnő, és elindult az említett hely felé.

A könyvtár hátsó részébe mentünk. A nő kinyitotta az irattár ajtaját, ahol poros iskolai évkönyvek sorakoztak még porosabb polcokon.

– Ha segíthetek még valamiben, szóljál nyugodtan! – mondta.

– Köszönöm!

Végigfuttattam az ujjamat a bőrborítású, ezüst- és aranybetűkkel díszített kötetek sorain. Azt saccolgattam, mennyi időbe telne mindet végiglapozni. Lukas és Jared legfeljebb pár évvel lehetett idősebb nálam, úgyhogy a tavalyi kötetekkel kezdtem a keresést.

Megcsörrent a mobilom. A képernyőn Elle neve jelent meg.

Igyekeztem morcosnak és álmosnak hangozni, mint általában, amikor túl korán hívott.

– Hahó! – morogtam.

– Éhen halok. Reggelizünk valahol?

A hangjának hála, valótlannak tűntek az elmúlt hat óra eseményei.

– Még rengeteg dolgot kell elpakolnom. – Ellenálltam a kísértésnek, hogy mindent elmondjak neki. Még ha szerintem hitt volna is nekem, az ilyesmit személyesen kellett megbeszélni. – Találkozzunk valahol, amikor elkészültem!

„Akkor talán mesélek majd neked arról a szellemről, amelyik meg akart ölni.”

– Este kilencig próbán leszek, nem emlékszel? Nem lóghatom el megint, mert a helyettesem tuti lenyúlná a szerepem. – Elle kapta a főszerepet az iskolai musicalben, jó adag paranoiával megspékelve, amikor a helyetteséről volt szó. – Eljöhetnél, hogy a saját szemeddel lásd, mit össze nem nyalizik.

– Csábító ajánlat, de kihagyom. Találkozzunk a házatoknál fél tízkor!

– Fura a hangod – mondta habozva Elle. – Minden rendben?

„Minden zavaros, és teljesen tönkrement az életem, és egyáltalán semmi sincs rendben.”

Mély levegőt vettem.

– Persze, kutyabajom.

– El ne késs! Ez az utolsó éjszakád.

Még mielőtt elköszönhettem volna, letette a telefont. Egy koppott, fehér évkönyvet emeltem le a polc tetejéről. Gyorsan átlapoztam a focimeccsekről és a visszalátogató öregdiákokról szóló oldalakat, míg el nem jutottam az osztályfényképekhez.

Egy egyetjű ikerpárt nem lesz nehéz észrevenni, gondoltam.

Ha kiderítem, melyik iskolába jár Jared és Lukas, talán rábukkanhatok egy e-mail címre vagy telefonszámra. Kicsi volt az esély rá, hogy bármit is találok, de valamit muszáj volt tennem, hogy úrrá legyek ezen a helyzeten, ami teljesen kicsúszott az irányításom alól.

Mikor becsuktam az utolsó bőrfedeles kötetet, odakint már sötétedett, ám én semmivel sem tudtam többet Lukas és Jared Lockharttról.

Otthon kellett volna maradnom pakolni. Holnap reggel jön a sofőr, és kivisz a repülőtérre. Ezt a tényt még azelőtt tudatosítottam magamban, hogy kiderült édesanyám halálának a valódi oka.

Leparkoltam az egyetlen szabad helyre a házunk előtt, és járva hagytam a motort, míg végig nem hallgattam a The Cure „Inbetween Days” című számának utolsó versszakait. A dal pontosan tükrözte

azt, hogyan érzem magam. Csapdába estem a jelen napjai és azon napok között, amikor széthullott az életem.

Kimásztam a kocsiból, és hirtelen elszorult a torkom.

Hiába volt a barátságos zöld bejárati ajtó és a jól ismert sövény a járda mellett, amikor a házunkra néztem, csak a halott lányt láttam a hálószobámban.

„Vajon jártak más szellemek is a házban? És olyankor is árthatnak, amikor ébren vagyok?”

Elfordultam, és próbáltam összeszedni a bátorságomat, hogy belépjek a házba.

Az utca túloldalán egy fekete furgon parkolt. Tipikusan olyan volt, mint azok az autók, amikben a sorozatgyilkosok rabolják el az áldozataikat. A sofőr észrevette, hogy őt nézem, és gyorsan elfordította a fejét.

Tudtam, hogy örülség odasétálni egy idegen autóhoz, de rengeteg egyetemista járt-kelt az utcában, s még egy pszichopata sem rabolt volna el szemtanúk előtt. A biztonság kedvéért megnéztem a rendszámot: AL-0381.

A térdem úgy remegett, mint a kocsonya, amikor bekopogtam az ablakon.

Az üvegtábla lassan leereszkedett.

A volán mögül Jared Lockhart nézett vissza rám. Még mindig a zöld terepmintás kabátjában volt.

Bizonyára sokkos állapotban lehettem előző este, mert nem emlékeztem rá, hogy a fiú ennyire jól néz ki. Mélykék szeme és telt ajka volt, ellensúlyozva a durva heget a homlokán, amit feltehetőleg valami csetepaté során szerzett, és ami megakadályozta, hogy szimpla szépfiúnak látszódjon.

– Mióta vagytok itt?

Nem hittem el, hogy az egész napot azzal töltöttem, hogy megtaláljam őt és a testvérét, miközben ők végig itt üldögéltek a házam előtt.

– Egy ideje – felelte Jared vállat vonva.

Az anyósülésen ücsörgő Lukas előrehajolt. Egy ezüstérmét forgatott az ujjai között.

– Örülök, hogy ezúttal szívesebben látsz bennünket.

– Sajnálom, ami tegnap este történt, de még soha nem láttam ilyesmit – mondtam.

– Elfogadjuk a bocsánatkérést – felelte Lukas hamiskás vigyorral. – Örülök, hogy időben érkezünk.

Nem igazán tűnt őszintének, de valamiért így is megnyugtatót.

– A semmiből bukkantatok fel – mondtam. – Honnan tudátok, hogy bajban vagytok?

Jared a testvéreire pillantott.

– Hallottuk a sikoltásodat – felelte szemrebbenés nélkül Lukas.

– Nyitva volt az ablakod, nem emlékszel?

Hogyne emlékeztem volna! Elkezeredetten küzdöttem a levegőért, éreztem a rettentő nyomást a mellkasomon, majdnem meg is fulladtam. Ám arra nem emlékeztem, hogy sikoltottam volna. Az ikrek titkoltak előlem valamit, és nem értettem, miért.

– Ti minden este sóval töltött fegyverrel sétálgattok, és szellemekre vadásztok?

Jared fészkelődni kezdett az ülésben.

– Ez egyfajta hobbi.

„*Hobbi?*” Úgy beszélt a dologról, mintha csupán egy videojátékról lenne szó, én meg rettegtem bemenni a saját házamba.

– És most már biztonságban vagyok? Úgy értem, semmi más nincs a házban, ugye?

Jared a homlokát ráncolta, amitől a sebhelye egy pillanatra eltűnt.

– Ez két különböző kérdés.

Lukas arcáról eltűnt a mosoly.

– Jared, el kell mondanunk neki! Veszélyben van.

Meghűlt a vér az ereimben.

Mi volt még a házban? Más halott lányok szellemei?

– Azt hittem, megszabadultatok a szellemtől.

– Így is van – felelte Jared a kora esti szürkületbe bámulva. – De küld majd helyette másokat!

– Ki? – kérdeztem remegő hangon.

Lukas kezében megállt az ezüstérme.

– A démon, ami meg akar téged ölni – felelte.